

ТЕШКОЋЕ НИСУ ФАКТОР ДЕМОБИЛИЗАЦИЈЕ, ВЕЋ ФАКТОР МОБИЛИЗАЦИЈЕ

Бриге које се данас налазе пред нашим друштвом, великим делом су и бриге младе генерације. Нарочито ако се има у виду да ће један део тих брига, можда и највећи, морати кроз извесно време да решава та генерација.

За ту одговорност млада генерација мора да се припрема већ сада кроз процес образовања, васпитања, политичког рада и самоуправљања. Само у том контексту неће се испољавати неприхватљива склоност да се омладина третира пасивно, лишена активног положаја и одговорног односа према друштву, његовим проблемима и његовом развоју. Тој склоности омладина понекад и сама доприноси, увек када сопственом инертношћу чека да за њу потезе повуче неко други.

Највеће вредности наше револуције — социјализам, самоуправљање, независност, братство и јединство треба да буду основе будућег развоја нашег друштва, али да би то било могуће, млада генерација у духу тих вредности мора данас да гради свој поглед на свет.

Отуда образовање и васпитање младе генерације за друштво којим ће они управљати, у коме ће они радити, треба да буде предмет озбиљног, одговорног и организованог рада у Савезу комуниста и читавом друштву.образовање и васпитање спадају у оне области друштвене стварности, у којима се не сме направити ниједан уступак конзервативизму, јер сваки ситан опортунизам данас, испоставиће крупан рачун доцније.

Будућност припада младој генерацији, али млади људи морају зато да знају како та будућност треба да изгледа и за какво друштво себе припремају.

Несумњиво је, на пример, да та будућност треба да буде југо-

словенска, не републичка ни покрајинска, ни ОУР-ска. Не зато што тако не може ово друштво, већ зато што тако не може ниједно друштво коме је стало не само до опстанка, већ и до развоја.

Свест о томе била је присутна у рату, била је касније присутна и у миру. Та свест неопходна је и данас и њен носилац треба да буде омладина изражавајући кроз њу специфичност својих идеала. Разуме се, ти идеали би морали да буду у континуитету слободе и изградње друштва — слободе зато што она није једном заувек дата, а изградње друштва — зато што она није довршена. Тај континуитет омладина дугује генерацијама које су иза ње, али и будућим поколењима, својој деци. Разуме се, том континуитету борбе за слободу и социјалистички развој млади људи ће дати лице свог доба, времена у коме они живе.

Када је реч о садашњој фази развоја нашег друштва, она је суочена са великим тешкоћама у свим областима живота. Свако друштво у свом историјском кретању суочено је са осцилацијама — ниједно се не развија само узлазно, па то важи и за наше самоуправно социјалистичко друштво. То наглашавам због тога што се последњих година, упоредо са проблемима које имамо, јављају идеолози друштвеног регреса, садржаног у тези да самоуправни социјализам, суочен са тешкоћама, није положио испит пред историјом и да га треба скинути са сцене. Да друштво треба вратити на претходне фазе развоја — буржоаску демократију или административни социјализам.

Тачно је да самоуправни социјализам није докраја решио на пример питање запошљавања, али, да ли буржоаска демократија искључује незапосленост. Тачно је да нису, на пример, решена многа питања награђивања према раду, али да ли административни социјализам то решава у овом тренутку боље, итд.

Није логично, дакле, а није ни историјски оправдано, да један друштвени систем зато што је на свом почетку наишао на тешкоће треба због њих да буде доведен у питање. Тешкоће нису фактор демобилизације, већ фактор мобилизације. Када не би било тако друштво не би напредовало. Тај мобилизаторски, конструктивни однос према проблемима пре свега карактерише младе људе. И зато су се они кроз читаву историју људског друштва с тешкоћама свога времена први суочавали и најуспешније борили. Да није било тог мобилизаторског и оптимистичког духа, пре свега младих, наша револуција би се зауставила код прве офанзиве, код прве зиме.

Да тај оптимистички дух није грејао срца југословенских бораца, они не би прешли Неретву, ни стигли у Јајце, ни ослободили Београд.

У том духу би и данас морали сви, а нарочито млади људи, да се односе према препрекама и проблемима које имамо у свом развоју.

Оптимизам је својствен младим људима, из њега произилази њихова предност, њихова супериорност у борби, у раду, у савладавању препрека. Млади људи не треба да допусте да тај оптимизам потисне дух инфериорности, критизерства и јадиковања који им сугеришу са друштвом или са собом сукобљени људи.

Ови дани за које се слажемо да су тешки, и сви задаци за које видимо да су велики, дани су и задаци за паметне и храбре људе. У њиховим рукама су потези који решавају кризу, доносе прогрес, развијају социјализам.

Сумњичави и уморни, као што је у историји одувек и било, остају. Уосталом, и логично је и праведно, да се у битку упусте они који верују да ће је добити.